

tragtning, at Præstegaardene i Sønderjylland er Menighedernes Eje, men lige saa snart man har slaaet denne Opfattelse fast, bryder man med, hvad der er Følgen deraf, ved at tvinge dem, der ejer disse Ejendomme, til at udstykke dem. Derved gaar man bort fra det, man egentlig vilde betragte som Grundlaget. Dernæst indeholder Loven en Bestemmelse om, at denne Jord dernede skal udstykkes i Henhold til Bestemmelserne i Loven af 4. Oktober 1919, hvorefter det ikke bliver en mellem de købslaaende fastsat Køberpris, men en periodisk Vurderingspris, som disse Jordbrug kommer ind under. Men lige saa snart man har fastslaaet dette, træffes der den Bestemmelse, at første Gang skal der købslaas mellem to Parter om den Pris, Lodden skal ansættes til. Særlig disse to Forhold medfører, at der opstaar Gnidninger og administrativ Usikkerhed.

Forholdene i Sønderjylland kan vel næsten siges at ligge paa den Maade, at Udstykningen af Præstegaardene dernede udelukkende er bestemt af, om det siddende Menighedsraad er forstaaende overfor den Bevægelse, der hersker i det øvrige Land. Det er rigtigt, at Kirkeministeriet og, i Henhold til Præstelønningslovens § 43 angaaende Præstegaardsjordernes Udstykning, Jordlovsudvalget kan gøre Indsigelse imod, at der bliver mere Jord ved Præstegaardene i Sønderjylland end herhjemme, nemlig 12 ha mellemgod Jord. Men det nytter kun lidt, at Jordlovsudvalget i saa Henseende gør Indsigelse derimod, for saa kan Menighedsraadene give til Svar: Nu vel, skal vi tvinges til at udstykke, saa vil vi i hvert Fald bestemme Prisen for den Jord, der skal udstykkes, og saa forlanger vi 2 000 Kr. pr. Td. Land, og saa kan der ingen rimelig Udstykning foregaa paa det Grundlag. Derfor tror jeg, at det er klogt og rigtigt, at man paa dette Omraade gennemfører en ensartet Lovgivning for hele Landet. Jeg forstaar ikke, hvorfor der paa dette Omraade er en Særlovgivning for Sønderjylland. Ganske de samme Interesser gør sig gældende dernede paa dette Omraade, og de sociale Virkninger af Udstykningen er mindst lige saa tiltrængt dér som i det øvrige Land.

Dernæst er der et andet Forhold, jeg gerne vil gøre opmærksom paa i denne Forbindelse. Det er dette, at naar Menighedsraadene har den Myndighed at bestemme

Prisaftaler angaaende Jordstykker, der skal sælges til en bestemt Køber, staar de overfor det vanskelige Forhold, at mellem de til dem indkomne Ansøgere skal der udpeges en enkelt, og kan denne Ansøger da udpeges i Henhold til Kvalifikationerne? Absolut ikke, han maa udpeges efter den Pris, som han vil give, det vil sige mellem en bestemt Bekendtskabskreds, ikke saaledes som for de øvrige Præstegaardes Vedkommende, hvor alle Ansøgere bliver bedømt efter deres Kvalifikationer. Jeg er ganske overbevist om, at et saadant Forhold vil give Anledning til Mistillid i Sønderjylland. Det er et vanskeligt Forhold, at Menighedsraadene skal træffe Afgørelse efter Prisen blandt flere, der er Ansøgere, og som alle mener sig lige kvalificerede. Jeg skulde tage meget fejl, om den Bestemmelse ikke vil medføre, at der opstaar Skumlerier om, at det er andre Hensyn end de saglige, Menighedsraadet tager i sin Afgørelse. Det volder administrative Vanskeligheder, at Loven savner Princip: Loven siger, at Jorden skal udstykkes, men siger samtidig, at det er ikke sikkert, at den skal udstykkes; Lodden skal vurderes periodisk, og Afgiften svares derefter, men alligevel skal det være en Afsætning efter Prisaftale; dernæst Kirkeministeriet skal bestemme Prisen, men Landbrugsministeriet, om der skal kunne gives Laan til disse Lodder til Bebyggelse, efter at der maaske er aftalt en Pris, som giver Landbrugsministeriet store Betænkeligheder ved at anbringe Statens Midler mod Pant i en Ejendom, der i Forvejen er et daarligt Pant paa Grund af den Pris, der er aftalt. Derfor vil jeg henstille, at man for Sagens Skyld ændrede denne Lov, der ikke vil medføre andet end de Ulemper, jeg har gjort opmærksom paa, og vil vække Utilfredshed med Loven i store Kredse, og at man gennemfører en ensartet Lovgivning for hele Landet paa dette Omraade. Hvis den højtærede Kirkeminister ikke vil foreslaa denne urimelige Lov ændret, vil mit Parti gøre det. For Sagens Skyld haaber jeg, at den højtærede Kirkeminister vil gøre det.

Jeg har en anden Henstilling til den højtærede Kirkeminister. Ved en Ændring i Loven om Præstegaardes Udstykning forringede man Værdien af den Udstykningslov, der først var vedtaget af dette høje